

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 26/01

Wniosek Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych Zarząd Krajowy przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy wprowadzona przepisem art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45) zmiana do ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 z późn. zm.) polegająca na dodaniu art. 4a uprawnia każdego pracownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, zatrudniającego powyżej 50 osób do otrzymania z dniem 1 stycznia 2001 r. podwyżki wynagrodzenia w kwocie nie niższej niż 203 zł w stosunku miesięcznym, w przeliczeniu na jeden etat.

2. Czy pracownik uprawniony do otrzymania takiej podwyżki w myśl pkt 1 pisma może dochodzić z tego tytułu należności w drodze sądowej?”

III ZP 27/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zachodzi nieważność postępowania uwzględniana z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, w sytuacji wydania przez sąd pierwszej instancji wyroku zaocznego w składzie sprzecznym z przepisami prawa, gdy na skutek sprzeciwu od tego wyroku orzekł następnie sąd pierwszej instancji w składzie właściwym, utrzymując częściowo w mocy wyrok zaoczny?”

III ZP 28/01

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o zasądzenie odszkodowania z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas nie określony bez wypowiedzenia w trybie art. 52 k.p., wartość przedmiotu sporu stanowi suma wynagrodzenia za okres jednego roku zgodnie z przepisem art. 23¹ k.p.c., czy też wysokość odszkodowania wynikająca z art. 58 k.p., to jest wynagrodzenie za okres wypowiedzenia?”

III ZP 29/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy na podstawie regulacji art. 12 ust. 2 i 3 w związku z art. 16 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 19, poz. 239) oraz przepisów wykonawczych - §§ 10 i 11 pkt 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, sposobu obliczania wysokości stawki wynagrodzenia zasadniczego za jedną godzinę przeliczeniową,

wykazu stanowisk oraz dodatkowych zadań i zajęć uprawniających do dodatku funkcyjnego, ogólnych warunków przyznawania dodatku motywacyjnego, wykazu trudnych i uciążliwych warunków pracy stanowiących podstawę przyznawania dodatku za warunki pracy oraz szczególnych przypadków zaliczania okresów zatrudnienia i innych okresów uprawniających do dodatku za wysługę lat (Dz. U. Nr 39, poz. 455) w związku z § 14 ust. 1 pkt 3c rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli (Dz. U. Nr 29, poz. 160 ze zm.) oraz w związku z § 18 pkt 3, § 19 pkt 3 Regulaminu wynagradzania nauczycieli i dyrektorów szkół i placówek prowadzonych przez Województwo Lubelskie – z dnia 5 lipca 2000 r. i § 12 ust. 2 Regulaminu Wynagradzania Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych w Chełmie (bez daty k. 13-18 akt sprawy) nauczyciel pozwanego Kolegium za prowadzenie zajęć w języku obcym zachowuje uprawnienie do 50 % dodatku za trudne warunki pracy liczonego od wynagrodzenia zasadniczego ustalonego na podstawie tabeli zaszeregowania oraz minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego (załącznik do cyt. rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r.) – za okres od 1 stycznia 2000 r. do 31 lipca 2000 r.?”

III ZP 30/01

Wniosek Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Prezydium Komisji Krajowej przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy charakter prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) posiadają prace wymienione w § 4-15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) wykonywane u prywatnych pracodawców?”

III ZP 31/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy postanowienie zakładowego układu zbiorowego pracy, na podstawie którego przyznano pracownikowi – z którym rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn organizacyjnych – dodatkową odprawę pieniężną, oprócz należnej mu odprawy określonej w art. 8 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 z późn. zm.), narusza wyrażoną w art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 11² Kodeksu pracy zasadę równości poprzez równoczesne nieprzyznanie tego świadczenia tym pracownikom, z którymi rozwiązano stosunki pracy na podstawie przepisów powyższej ustawy z innych przyczyn, i którym wypłacono odprawę ustawową z tego tytułu?”

III ZP 32/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o

negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 z późn. zm.) stanowi prawnie skuteczną podstawę indywidualnych roszczeń pracowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej o podwyższenie wynagrodzenia za pracę w 2001 r.?

W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie postawione w pkt 1.

2. Czy przez pojęcie „przyrost przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia” użyte w art. 4a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy należy rozumieć obowiązek pracodawcy podwyższenia wynagrodzenia każdego pracownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy – o kwotę nie niższą niż 203 zł miesięcznie w 2001 r.?”

III ZP 33/01

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wysokość nagrody jubileuszowej górnika korzystającego z urlopu górniczego, o którym mowa w art. 21 w związku z art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych (Dz. U. Nr 162, poz. 1112 ze zm.) należy określać wyłącznie na podstawie § 8 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 30 kwietnia 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania oraz sposobu wykorzystania dotacji przeznaczonych na finansowanie restrukturyzacji zatrudnienia, warunków, zasad i

trybu przyznawania, obliczania i wypłacania świadczeń z tytułu uprawnień osłonowych i aktywizujących, wysokości minimalnych świadczeń i zasiłków socjalnych oraz szczegółowych warunków powodujących cofnięcie lub czasowe wstrzymanie wypłaty przyznanej dotacji budżetowej (Dz. U. Nr 52, poz. 530 ze zm.)?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 17/01 – z dnia 6 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim:

Uznanie nauczyciela mianowanego w postępowaniu karnym winnym popełnienia przestępstwa o charakterze umyślnym, ściganym z oskarżenia prywatnego i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 59 Kodeksu Karnego z nałożeniem środka karnego w postaci nawiązki nie jest prawomocnym skazaniem za przestępstwo popełnione umyślnie w rozumieniu art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zmianami).

III ZP 19/01 – z dnia 14 listopada 2001 r. w składzie 7 sędziów po rozpoznaniu wniosku Krajowej Komisji Wykonawczej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów:

„1. Art. 19 ust. 1, 2 i 3 ustawy o związkach zawodowych poprzez wyjaśnienie:

a) czy pod pojęciem „organy władzy i administracji

państwowej oraz organy samorządu terytorialnego” zawartym w tym przepisie prawa należy rozumieć tylko te organy państwa uprawnione ustawowo poprzez wyraźne upoważnienie (delegacją ustawową) do tworzenia założeń albo projektów aktów prawnych (ustaw i przepisów wykonawczych do ustaw) jako uprawnione do kierowania ich do zaopiniowania przez związki zawodowe,

b) czy pod pojęciem „organy władzy i administracji państwowej oraz organy samorządu terytorialnego” wynikające z ustępu 2 tegoż przepisu należy rozumieć również inne organy państwa nieupoważnione ustawowo do tworzenia założeń albo projektów aktów prawnych (ustaw i przepisów wykonawczych do ustaw) lub którym bezprawnie scedowano te kompetencje mimo prawnego zakazu subdelegacji,

c) czy pod pojęciem „określając termin przedstawienia opinii, nie krótszy jednak niż 30 dni” wynikający z ust. 2 w.w. przepisu należy rozumieć, że organ upoważniony ma prawo do zakreślania związkom zawodowym terminu wydania opinii w wysokości co najmniej 30 dni i więcej, czy też może być to termin poniżej 30 dni w zależności od uznania organu,

d) czy pod słowem „kierują” wynikający z ust. 2 powyższego przepisu prawa należy rozumieć obowiązek prawny skierowania do właściwych organów związku zawodowego projektów i założeń aktów prawnych przez właściwe organy państwa,

e) czy nie przekazanie do zaopiniowania wskazanych w ust. 1 art. 19 ustawy o związkach zawodowych aktów prawnych należy rozumieć za niedopełnienie obowiązków ustawowych przez wskazane w tym przepisie organy państwa i działanie na szkodę interesu publicznego tj. przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. lub utrudnianie działalności związkowej w rozumieniu art. 35 ust. 1 pkt

2 ustawy o związkach zawodowych,

f) czy związek zawodowy powołując się na treść art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o związkach zawodowych ma prawo wystąpić do organu państwa uprawnionego do tworzenia prawa o uchylenie lub unieważnienie aktu prawnego wydanego bez opinii związku zawodowego,

g) czy związek zawodowy powołując się na treść art. 19 ust. 3 ustawy o związkach zawodowych ma prawo wystąpić o unieważnienie lub uchylenie aktu prawnego wydanego mimo negatywnego stanowiska związku zawodowego, bez poinformowania związku na piśmie o odrzuceniu w całości lub części stanowiska z podaniem powodów jego odrzucenia (wraz z uzasadnieniem),

h) czy związek zawodowy na zasadzie art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o związkach zawodowych może odmówić zaopiniowania projektu przepisu wykonawczego do ustawy wydanego na podstawie przepisów ustawy prawnie nie obowiązującej (uchwalonego przez Sejm i Senat RP, ale nie ogłoszonego w sposób przewidziany prawem);

2. Art. 129 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r., Nr 101, poz. 1092 z późn. zm.) poprzez wyjaśnienie:

czy dopuszczalne jest stosowanie art. 129 Ustawy o Policji do art. 101 ust. 1 tej ustawy mimo, iż przepis ten wyraźnie nie upoważnia do opiniowania przez związek zawodowy założeń zawartych w tym przepisie ustawy, czy w tym wypadku należy stosować art. 27 ust. 3 ustawy o związkach zawodowych, który wyraźnie upoważnia związek zawodowy do uzgadniania spraw określonych art. 101 ust. 1 ustawy j.w.”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III ZP 20/01 – z dnia 14 listopada 2001 r. w składzie 7 sędziów po rozpoznaniu wniosku Komisji Krajowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”:

1. Czas pracy nie może przekraczać w przyjętym okresie rozliczeniowym norm określonych w art. 129 § 1 k.p. w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy.

2. Wystąpienie święta będącego dniem wolnym od pracy (art. 138 § 1 k.p.) w innym niż niedziela dniu tygodnia powoduje w okresie rozliczeniowym odpowiednie zmniejszenie liczby dni – a tym samym godzin – pracy.

odmówiono podjęcia uchwały zawierającej odpowiedź na pytanie 3.

3. „Czy w przypadku pracowników zatrudnionych w czterobrygadowej organizacji pracy wystąpienie w dniu określonym w harmonogramie czasu pracy jako dzień pracy święta będącego z mocy art. 138 § 1 k.p. dniem wolnym od pracy powoduje konieczność obniżenia wymiaru czasu pracy tych pracowników?”

III ZP 18/01 – z dnia 16 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu:

„Czy, w razie rozwiązania umowy o pracę, zawartej na czas określony, z kobietą w ciąży, bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy) z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, pracownicy tej służby będą w przypadku upływu terminu, do którego umowa miała trwać wyłącznie roszczenie odszkodowawcze w rozmiarze wynikającym z art. 58 k.p. w związku z art. 59 k.p., czy też służby jej będzie

roszczenie odszkodowawcze za cały okres pozostawania bez pracy do czasu, do którego umowa o pracę miała obowiązywać?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III ZP 23/01 – z dnia 22 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu:

Warunki wynagrodzenia za pracę kierownika (dyrektora) samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej powoływanego na stanowisko przez zarząd województwa kształtują postanowienia regulaminu wynagradzania obowiązującego w tym zakładzie, jeżeli nie jest objęty ponadzakładowymi przepisami płacowymi.

III ZP 16/01 – z dnia 23 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu:

1. Pisemne zwrócenie się przez pracodawcę do wszystkich działających u niego związków zawodowych z zawiadomieniem o zamiarze wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi nie należącemu do żadnego z nich, z podaniem przyczyny tego wypowiedzenia (art. 38 § 1 k.p.), bez wcześniejszego lub równoczesnego zwrócenia się o informację, czy pracownik ten korzysta z ich obrony (art. 30 ust. 2 (1) ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, jednolity tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854) wówczas, gdy pracownik nie wybrał organizacji związkowej, która miałaby bronić jego praw, nie narusza przepisów o wypowiedzeniu umów o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.

2. Przepis art. 44a ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 ze zm.) jest podstawą żądania nawiązania stosunku pracy z zakładem opieki

zdrowotnej przez osobę wybraną w drodze konkursu na stanowiska określone w art. 44a ust. 1 pkt 2-6 tej ustawy.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 76/01

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy umowa sprzedaży budynku z mieszczącym się w nim lokalem (dawnym mieszkaniem zakładowym) z naruszeniem przysługującego najemcy pierwszeństwa w nabyciu mieszkania (brak powiadomienia o sprzedaży) – jest ważna?

2. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie zawarte w pkt 1 czy najemca może skutecznie kierować swoje roszczenie płynące z prawa pierwszeństwa do nabycia lokalu do obecnego właściciela budynku?”

III CZP 77/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Na jakim etapie postępowania sądowego występować musi łącznik jurysdykcyjny przewidziany art. 1103 pkt 2 k.p.c. uzasadniający jurysdykcję sądów polskich.

2. Jakie obce prawo należy zastosować na podstawie art. 31 § 1 p.p.m. dla oceny miejsca powstania i wykonania zobowiązania wynikającego z czynności prawnej w sytuacji gdy osoba dochodząca roszczeń regresowych na podstawie art. 140 § 1 k.r.o. w czasie dostarczania środków utrzymania mieszkała w Izraelu i nadal tam mieszka wraz z osobą (ur. we Francji), której środki te

dostarczała, zaś strona pozwana mieszkała w tym czasie i nadal mieszka we Francji?”

III CZP 78/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi Ośrodek Zamiejscowy w Sieradzu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie rozpoznawanej w trybie uproszczonym wniesiony na urzędowym formularzu podlega odrzuceniu w przypadku wadliwego wypełnienia formularza bez uprzedniego wezwania pozwanego do sprostowania oczywistej pomyłki?”

III CZP 79/01

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalna jest droga sądowa o ustalenie (art. 189 k.p.c.) stanu realizacji uprawnień, o których mowa w art. 212 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. Nr 115, poz. 741 ze zm.)?”

III CZP 80/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy czynność bankowa dokonana przez przedstawiciela (pełnomocnika) banku jest czynnością dokonaną bezpośrednio z bankiem w rozumieniu art. 97 ust. 1 Prawa bankowego (Dz.U. z 1997 r. Nr 140, poz. 939 ze zm.)?”

2. Czy sąd odwoławczy po rozpoznaniu zażalenia wierzyciela

na postanowienie sądu pierwszej instancji o oddaleniu jego wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności – uwzględniając to zażalenie – winien wydać postanowienie o zmianie zaskarżonego orzeczenia poprzez nadanie klauzuli wykonalności, czy też postanowienie o uchyleniu zaskarżonego postanowienia i przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania?”

III CZP 81/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy przelew wierzytelności (art. 509 k.c.) i będący jego konsekwencją fakt zmiany osoby wierzyciela skutkuje również zmianą miejsca spełnienia świadczenia, w szczególności czy nowy wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia na swój rachunek bankowy i następnie wytoczyć powództwo przed sądem właściwości przemiennej (art. 34 k.c.) lub właściwości ustalonej w trybie art. 488 § 1 k.p.c. według miejsca położenia tego rachunku bankowego.

2. Czy zasada, że przy rozliczeniach bezgotówkowych miejscem świadczenia jest rachunek bankowy wierzyciela dotyczy również sytuacji gdy wierzyciel posiada wiele rachunków bankowych prowadzonych w różnych miejscowościach, czy w takiej sytuacji wierzyciel może swobodnie wskazać, na który rachunek dłużnik winien spełnić świadczenie; ewentualnie, jakie warunki musi spełniać konkretny rachunek bankowy wierzyciela aby mógł być uznany za miejsce spełnienia świadczenia stosownie do treści art. 454 § 1 i 2 k.c.?”

III CZP 82/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wejście w życie przepisu art. 228 prawa spółdzielczego w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 21 października 1990 r. o zmianie ustawy – prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 99, poz. 1151) w związku z art. 2 tej Ustawy powoduje, że wygaśnie uprzednio, na podstawie art. 228 § 3 prawa spółdzielczego w brzmieniu sprzed jego uchylecia, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, uległo reaktywacji?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 65/01 – z dnia 15 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku:

Odpowiedzialność Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wobec osób uprawnionych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, przewidziana w przepisie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (jedn. tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62 ze zm.) nie obejmuje odsetek za opóźnienie Zakładu Ubezpieczeń powstałe po ogłoszeniu upadłości tego Zakładu.

III CZP 66/01 – z dnia 15 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie:

Przepisy art. 14 i 15 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie Gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733) mają zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

III CZP 68/01 – z dnia 15 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie:

Odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT.

III CZP 54/01 – z dnia 23 listopada 2001 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

Spadkobierca powołany do spadku w testamencie ustnym nie jest osobą trzecią w rozumieniu art. 952 § 2 k.c.

III CZP 61/01 – z dnia 27 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie:

1. Przepisy o postępowaniu uproszczonym stosuje się także w sprawach gospodarczych o roszczenia przewidziane w art. 505¹ k.p.c.

2. W postępowaniu uproszczonym toczącym się na skutek zażalenia sąd rozpoznaje zażalenie w składzie jednego sędziego i uzasadnia z urzędu wszystkie postanowienia kończące to

postępowanie.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

III CZ 36/01 – postanowienie z dnia 30 maja 2001 r.

Okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji, o których mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., powinny być – podobnie jak pozostałe elementy przewidziane w tym przepisie – przedstawione w wydzielonej części kasacji, jako odrębny element pisma procesowego.

III CKN 155/01 – postanowienie z dnia 30 maja 2001 r.

Od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie orzeczenia środka wychowawczego w stosunku do nieletniego kasacja jest niedopuszczalna (art. 519¹ k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego ... Dz. U. Nr 48, poz. 554).

III CKN 406/00 – wyrok z dnia 7 czerwca 2001 r.

Zawarcie przez osobę dysponującą prawem do grobu ziemnego stałego z zarządzeniem cmentarza umowy na wybudowanie w to miejsce grobu murowanego powoduje wygaśnięcie dotychczasowej umowy.

I CZ 94/01 – postanowienie z dnia 28 czerwca 2001 r.

Kasacja nie przysługuje od postanowienia sądu drugiej

instancji oddalającego zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania.

III CKN 96/99 – wyrok z dnia 19 lipca 2001 r.

Uiszczając w kolejnym roku trwania użytkowania wieczystego pierwszą opłatę roczną z uwagi na zbycie prawa przed upływem ustawowego terminu, użytkownik wieczysty (zbywca) ma obowiązek wnieść także kolejną opłatę roczną.

III CKN 1207/98 – wyrok z dnia 19 lipca 2001 r.

Nabycie własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego przed wejściem w życie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 27) od spółdzielni mieszkaniowej było możliwe jedynie na podstawie przepisów ustawy prawo spółdzielcze.

II CKN 458/99 – wyrok z dnia 9 sierpnia 2001 r.

Zakład ubezpieczeń zobowiązany był do wypłaty odszkodowania za szkodę na osobie, jeżeli sprawca szkody, który wszedł w posiadanie pojazdu w wyniku kradzieży nie został ustalony, ale zostały ustalone dane pojazdu użytego przez sprawcę (§ 10 ust. 1 i 3 oraz ust. 6 i § 33 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów – Dz. U. Nr 96, poz. 475 ze zm.).

V CKN 431/00 – wyrok z dnia 22 sierpnia 2001 r.

Skarb Państwa na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 13

października 1995 r. – Prawa łowieckiego (Dz. U. Nr 147, poz. 713 ze zm.) odpowiada za szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne żyjące na obszarze rezerwatu przyrody, jeżeli w następstwie zasad obowiązujących na obszarze rezerwatu zwierzęta te podlegają całorocznej ochronie.

IV CZ 118/01 – postanowienie z dnia 29 sierpnia 2001 r.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji po jej złożeniu, ale przed upływem terminu do jej wniesienia, jest prawnie skuteczne.

I CKN 416/00 – wyrok z dnia 5 września 2001 r.

Jeżeli właściciel lokalu odmawia osobie ubiegającej się o zameldowanie potwierdzenia cywilnoprawnego uprawnienia do przebywania w tym lokalu, to osoba ta może domagać się ustalenia takiego uprawnienia na podstawie art. 189 k.p.c., także przed wszczęciem administracyjnego postępowania o zameldowanie.

I CKN 1159/00 – wyrok z dnia 5 września 2001 r.

Przepis art. 11 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 47, poz. 211 ze zm.) wyklucza objęcie tajemnicą takiej informacji, o treści której zainteresowany nią podmiot, może powziąć wiadomość na zwykłej i dozwolonej drodze.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 31/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyte w przepisie art. 70 § 4 k.k.s. sformułowanie „znaki akcyzy” dotyczy tylko tego, kto nie będąc do tego uprawniony posiada lub przechowuje znaki akcyzy nabyte lub w inny sposób przyjęte od osoby nieuprawnionej, czy również tego, kto nie będąc do tego uprawnionym posiada lub przechowuje znaki akcyzy, które usunął z wyrobu akcyzowego lub opakowania z tym wyrobem?”

I KZP 32/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Nowym Sączu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do sprawcy przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. stosuje się środek karny określony w art. 42 § 2 k.k. w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, czy też środek karny określony w art. 42 § 1 k.k. w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych określonego rodzaju?”

I KZP 33/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyte w art. 67 § 3 k.k. sformułowanie „może” odnosi się także do zakazu prowadzenia pojazdów wymienionego w art. 39 pkt

3 k.k.?”

I KZP 34/01

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jaki gdy chodzi o czeki – jest zakres ochrony prawnej z art. 310 § 1 k.k. – w szczególności czy objęte są nią wszystkie rodzaje czeków czy tylko niektóre, a w szczególności czy obejmuje ona również czeki imienne z rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 14/01 – z dnia 21 listopada 2001 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

Przepis art. 89 § 1 k.k. dotyczy orzekania o karze łącznej w ramach wyroku łącznego. Nie dotyczy on zatem orzekania o karze łącznej w razie jednoczesnego sądzienia sprawcy kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. W wypadku wymierzania kary łącznej, orzekanej za pozostające w zbiegu realnym i sądzone w tym samym postępowaniu przestępstwa, ewentualne warunkowe zawieszenie wykonania kary, określone w art. 69 k.k., sąd stosuje co do kary łącznej, nie zaś co do poszczególnych kar za zbiegające się przestępstwa. W tym ostatnim wypadku warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej oznacza jednakże – implicite – iż sąd

zastosował instytucję warunkowego zawieszenia wykonania także do poszczególnych kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa.

I KZP 26/01 – z dnia 21 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie:

Samo tylko użycie w treści normy prawnej liczby mnogiej dla określenia przedmiotu bezpośredniej ochrony, przedmiotu czynności sprawczej lub środka służącego do popełnienia przestępstwa nie oznacza, że ustawodawca używa jej w znaczeniu zwrotu: „co najmniej dwa”, a więc w celu ograniczenia podstawy odpowiedzialności – zatem zawarty w art. 52 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. Nr 147, poz. 713 ze zm.) zwrot „charty rasowe lub ich mieszańce” obejmuje także jednego psa tej rasy lub jego mieszańca.

I KZP 27/01 – z dnia 21 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu:

„Czy wobec sprawcy czynu z art. 178a § 2 k.k. ma zastosowanie przepis art. 42 § 2 k.k.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 28/01 – z dnia 21 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu:

Zawarte w art. 24 § 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. z 1994r. Nr 7, poz.25 ze zm. (obecnie art. 46 § 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz.1070) ograniczenie, że w składzie

sądzącym może brać udział tylko jeden sędzia innego sądu, obejmuje także sędziów, którzy w trakcie toczącego się postępowania sądowego zostali mianowani na stanowiska sędziów sądu wyższego. Sędzia, którego mianowano na stanowisko sędziego w sądzie wyższym, staje się przez to sędzią innego sądu, przeto do orzekania w sądzie niższym powinien dysponować delegacją od podmiotów wskazanych w art. 63 u.s.p. z 1985 r. (obecnie art. 77 u.s.p. z 2001 r.), gdyż tylko ona legitymuje go wówczas do uczestnictwa w składzie orzekającym sądu niższego czyniąc ten skład należyty w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jeżeli jednak w składzie sądu niższego rzędu orzeka dwóch sędziów sądu wyższego rzędu, dochodzi do obrazy art. 24 § 2 u.s.p. z 1985 r. (obecnie art. 46 § 2 u.s.p. z 2001 r.), co stanowi uchybienie w postaci nienależytej obsady sądu, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 in principio k.p.k.

I KZP 29/01 – z dnia 21 listopada 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

Prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

II KKN 96/01 – postanowienie z dnia 6 czerwca 2001 r.

Nie może się powoływać na pogwałcenie swego prawa do obrony ten, kto świadomie i z własnego wyboru nie korzysta nawet z tych form umożliwiających realizację tego prawa, które zostały mu udostępnione.

V KKN 118/99 – postanowienie z dnia 30 sierpnia 2001 r.

Za informacje, które zawierają słowa o treści znieważającej inną osobę, odpowiedzialność karną ponosi ich autor.

V KKN 216/01 – wyrok z dnia 6 września 2001 r.

Prokurator ma prawo złożenia kasacji na korzyść oskarżonego także wówczas, gdy nie zaskarżył uprzednio wyroku sądu pierwszej instancji, wyrok ten natomiast został zmieniony rozstrzygnięciem sądu odwoławczego na niekorzyść oskarżonego. Wniesienie przez prokuratora kasacji na korzyść oskarżonego nie jest bowiem dopuszczalne tylko wtedy, gdy wyrok sądu pierwszej instancji nie został w ogóle na korzyść oskarżonego zaskarżony, a ponadto wtedy gdy – przy braku takiego zaskarżenia – wyrok ten utrzymano w mocy lub go zmieniono na korzyść oskarżonego (art. 520 § 2 w zw. z art. 425 § 4 k.p.k.).

III KO 13/01 – postanowienie z dnia 7 września 2001 r.

Konsekwencje procesowe złożenia wniosku o wznowienie postępowania, naruszającego dozwolony kierunek zaskarżenia, wskazany w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., określają przepisy art. 429 § 1 i

art. 430 k.p.k., mające odpowiednie zastosowanie w tym postępowaniu (art. 545 § 1 k.p.k.). Obligują one prezesa sądu do odmowy przyjęcia takiego wniosku, a sąd, w razie skierowania wniosku na posiedzenie, do pozostawienia go bez rozpoznania.

III KKN 168/01 – wyrok z dnia 19 września 2001 r.

Uchylenie wyroku „w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym” z uwagi na nieorzeczenie środka, którego zastosowanie było in concreto obowiązkiem sądu, oznacza uchylenie orzeczenia w zakresie zawartego w nim rozstrzygnięcia odnoszącego się do środka karnego, a więc także odnośnie do środka już orzeczonego, gdyż to właśnie rozstrzygnięcie dotknięte jest w całości rażącym uchybieniem prawa, a nie można uchylać orzeczenia tylko odnośnie do tego środka karnego, którego nie orzeczono mimo ustawowego obowiązku, nie byłoby tu bowiem czego uchylać.